

Sygn. akt I PK 299/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa I. Ł.

przeciwko P. Spółce z o.o. w K.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 5 marca 2013 r., VII P (...), przywrócił powódkę I. Ł. do pracy w pozwanym P. Spółce z o.o. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12.857,13 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona pozwana, zaskarżając wyrok ten w całości.

Sąd Okręgowy w K. – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 4 lipca 2013 r., IX Pa (...), uchylił zaskarżony wyrok w pkt 2 (dotyczącym zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy) i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. W pozostałym zakresie oddalił apelację, co oznaczało, że uprawomocniło się orzeczenie przywracające powódkę do pracy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł w imieniu pozwanej Spółki jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w części oddalającej apelację.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: art. 177 k.p. w związku z art. 8 k.p., co polegało na przyjęciu, że brak jest podstaw do uznania wypowiedzenia umowy o pracę za skuteczne w sytuacji, gdy przemawiają za tym zasady współżycia społecznego określone w art. 8 k.p. a uwzględnienie interesu jednego pracownika godzi w interes drugiego, który zajmuje to samo stanowisko i korzysta z takiej samej ochrony przed wypowiedzeniem i rozwiązaniem umowy o pracę; art. 45 § 3 k.p. i art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p., co polegało na jego niezastosowaniu i niewłaściwym przyjęciu, że nie jest możliwe uwzględnienie przez Sąd roszczenia alternatywnego w postaci przyznania powódce odszkodowania, podczas gdy nie jest możliwe przywrócenie pracownicy do pracy na poprzednich warunkach z uwagi na to, że zajmowane przez nią poprzednio stanowisko pracy zajmuje pracownica w ciąży, a tym samym przywrócenie powódki do pracy powoduje powstanie sytuacji naruszenia prawa innej osoby, która jest chroniona na tym samym poziomie.

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca uzasadniła tym, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytania: 1) czy pracodawca zobowiązany jest do realizacji wyroku sądu nakazującego mu przywrócenie pracownika do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy w sytuacji, gdy jedyne stanowisko, na które możliwe jest przywrócenie tego pracownika, zajmuje pracownica będąca w ciąży?, 2) czy z uwagi na fakt zajmowania przez pracownicę w ciąży stanowiska należącego przed rozwiązaniem umowy o pracę do powódki, i tym samym niemożliwość zagwarantowania przez pracodawcę powierzenia jej pracy na dotychczasowych warunkach, sąd może zasądzić roszczenie alternatywne w

postaci odszkodowania, ewentualnie przywrócić ją na inne stanowisko pracy, mając na względzie przesłanki wynikające z art. 8 k.p.?, 3) czy wobec okoliczności, że pracownik po ustaniu stosunku pracy poinformował pracodawcę o fakcie trzymiesięcznej ciąży, i w tym okresie pracodawca dokonał zmian osobowych na stanowisku zajmowanym uprzednio przez pracownika, sąd mając na uwadze art. 8 k.p. może przywrócić pracownika na inne stanowisko niż zajmowane przed ustaniem stosunku pracy, szczególnie że poprzednie stanowisko jest zajmowane przez pracownika, o którym mowa w art. 177 k.p.?

Strona skarżąca podniosła, że wobec przedstawionych zagadnień oraz w związku z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, a w szczególności okoliczności, że orzeczenie Sądu drugiej instancji nie jest możliwe do wykonania, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik skarżącej wniosł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w zaskarżonej części Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, z uwzględnieniem postępowania kasacyjnego. Strona skarżąca wniosła ponadto o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącej podniósł, że występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczy powstałej wątpliwości, która *de facto* sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy pracodawca zobowiązany jest do realizacji wyroku sądu nakazującego mu przywrócenie pracownika do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy w sytuacji, gdy jedyne stanowisko, na które możliwe jest przywrócenie tego pracownika, zajmuje pracownica będąca w ciąży. O tym fakcie pozwany dowiedział się po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji, niemniej jednak należy zaznaczyć, że zeznania tego pracownika były powoływane jako dowód w sprawie. Była zatem możliwa weryfikacja przez Sąd pierwszej instancji możliwości przywrócenia powódki na poprzednio zajmowane stanowisko pracy.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przywrócenie pracownika do pracy na inne stanowisko niż poprzednio zajmowane jest niedopuszczalne. Przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oznacza,

że pracodawca jest obowiązany zatrudnić pracownika na takim samym stanowisku, jakie pracownik zajmował poprzednio, zapewnić mu możliwość wykonywania takiej samej pracy i za wynagrodzeniem zgodnym z obowiązującym u tego pracodawcy regulaminem lub taryfikatorem wynagrodzeń (art. 45 § 1 k.p.). Jeszcze dalej idące stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 6 czerwca 2007 r., II PK 318/06 (OSNP 2008 nr 23-24, poz. 344), w którym stwierdził, że przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach w rozumieniu art. 56 § 1 k.p. oznacza przywrócenie do tej samej pracy (na to samo stanowisko), jaka była wykonywana bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę. Orzeczenie to pozostaje w zgodzie z wyrokiem z 2 grudnia 1992 r., I PRN 55/92 (OSNC 1993 nr 9, poz. 163), z którego wynika, że pracownik przywrócony do pracy na poprzednich warunkach ma prawo domagać się zatrudnienia na tym samym stanowisku pracy, jakie zajmował uprzednio, nie wystarcza zaś zapewnienie mu pracy na stanowisku równorzędnym.

Powołane orzeczenia, poparte poglądami doktryny, nie prowadzą jednak do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy w sytuacji, gdy jedyne stanowisko funkcjonujące u pracodawcy, na które powinno nastąpić przywrócenie pracownika, zajmuje pracownica będąca w ciąży, pracodawca mimo to ma obowiązek zrealizować wyrok sądu i zatrudnić pracownika na stanowisku pracy zajmowanym poprzednio, czy też sąd – mając na uwadze tę szczególną okoliczność – powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe i przywrócić pracownika na inne stanowisko pracy. Skoro nie wystarcza zapewnienie takiemu pracownikowi pracy na stanowisku równorzędnym, a on sam może domagać się zatrudnienia tylko na tym samym stanowisku, jakie zajmował poprzednio, przy czym jest ono zajmowane aktualnie przez pracownicę w ciąży, wobec której ustawodawca przewidział szczególną ochronę wynikającą z art. 177 k.p., to kwestia obowiązku pracodawcy i sposobu jego zachowania w takiej sytuacji kwalifikuje ten problem do zbadania go przez Sąd Najwyższy jako istotnego zagadnienia prawnego.

Pracodawca po ustaniu stosunku pracy dokonał zmian osobowych na stanowisku kierowniczym. Natomiast dopiero na etapie postępowania sądowego, tj. 29 stycznia 2013 r., powziął informację o trzymiesięcznej ciąży powódki. Pracownica, która obecnie zajmuje stanowisko powódki, jest pracownikiem

podlegającym szczególnej ochronie i nie jest możliwe dokonanie przez pracodawcę działań zmierzających do zmiany jej warunków zatrudnienia ze względu na ochronę.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożył w imieniu powódki jej pełnomocnik, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikowała się do przyjęcia jej celem merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uzasadniając konieczność merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, pełnomocnik strony skarżącej powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, czyli przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz powołaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy również traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym

sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia SN z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Odnosząc powyższe rozważania do skargi kasacyjnej wniesionej w rozpoznawanej sprawie należy przede wszystkim stwierdzić, że wątpliwości interpretacyjne przedstawiane przez stronę skarżącą zostały już jednoznacznie rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Formułując przytoczone wcześniej zagadnienia prawne, skarżąca w zasadzie sprowadza je do przedstawienia jednego problemu dotyczącego oceny czy pracodawca zobowiązany jest do realizacji wyroku sądu nakazującego mu przywrócić pracownika do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy w sytuacji, gdy jedyne stanowisko, na które możliwe jest przywrócenie tego pracownika, zajmuje pracownica będąca w ciąży oraz czy sąd, mając na uwadze art. 8 k.p., może przywrócić pracownika na inne stanowisko niż zajmowane przed ustaniem

stosunku pracy, szczególnie gdy poprzednie stanowisko jest zajmowane przez nowo zatrudnionego pracownika.

Należy w związku z tym przypomnieć, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie przyjmuje, iż zatrudnienie nowego pracownika w miejscu i na stanowisku pracownika zwolnionego z pracy nie wystarcza do zastosowania art. 45 § 2 k.p. (por. m. in. wyroki z 17 lutego 1998 r., I PKN 572/97, OSNP 1999 nr 3, poz. 83, z 16 listopada 2001 r., I PKN 688/00, OSNP 2003 nr 20, poz. 485, z 10 stycznia 2003 r., I PKN 277/01, LEX nr 583751). Powołując przytoczone orzecznictwo należy zatem stanowczo podkreślić, że przyczyną uznania przywrócenia do pracy za niecelowe (art. 45 § 2 k.p.) nie może być zatrudnienie nowego pracownika na miejscu (stanowisku pracy) pracownika zwolnionego z pracy. Przywrócenie do pracy pracownika zwolnionego nie oznacza też konieczności automatycznego zwolnienia osoby zatrudnionej na jego miejscu (stanowisku pracy), zwłaszcza gdy osoba ta podlega szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy (np. z powodu ciąży). Rozwiązując stosunek pracy z pracownikiem podlegającym szczególnej ochronie przed zwolnieniem (w takiej sytuacji znajdowała się powódka), pracodawca musi liczyć się z konsekwencjami swojej decyzji – między innymi z koniecznością przywrócenia go do pracy nawet wówczas, gdy na jego miejsce zatrudnił już inną osobę.

W utrwalonym orzecznictwie dotyczącym tzw. przedsądu przyjmuje się, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli rozstrzygnięcie sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, jakie okoliczności powinny być brane przez sąd pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o uwzględnieniu roszczenia alternatywnego w miejsce żądanego przez pracownika przywrócenia do pracy (wyroki Sądu

Najwyższego z 24 sierpnia 2008 r., I PK 43/10, LEX nr 1217622 oraz z 18 marca 2008 r., II PK 258/07, LEX nr 846571). Skoro orzeczenie o roszczeniu innym niż dochodzone przez pracownika jest wyjątkiem od reguły związania sądu żądaniem pozwu, przepis art. 45 § 2 k.p. należy interpretować ściśle. Ocena w tym zakresie powinna zmierzać do wyjaśnienia, na ile w świetle okoliczności konkretnej sprawy restytucja rozwiązanego - w drodze wypowiedzenia umowy - stosunku pracy jest realna i czy reaktywowany w wyniku wyroku sądowego stosunek pracy ma szanse na prawidłowe funkcjonowanie (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2011 r., II PK 276/10, LEX nr 949027). Jest to jednak kwestia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Powołany w skardze kasacyjnej art. 8 k.p. ma bogate, kazuistyczne orzecznictwo. Przekonanie Sądu Najwyższego do konieczności ponownego zajęcia się jego wykładnią wymaga sformułowania istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem skarżąca nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego tego przepisu. Wymagałoby to sformułowania problemu prawnego rzeczywiście istniejącego, o doniosłym znaczeniu dla systemu prawa, starannie zredagowanego i opracowanego w oparciu o stan prawny i orzecznictwo. Natomiast kwestie, które sformułowano w skardze, nie stanowią przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W orzecznictwie przyjmuje się, że sąd pracy może orzec o odszkodowaniu zamiast dochodzonego przez pracownika roszczenia o przywrócenie do pracy, gdy pracownik podlega szczególnej ochronie trwałości stosunku pracy, jeżeli dochodzenie przez takiego pracownika roszczenia o przywrócenie do pracy może zostać zakwalifikowane w konkretnej sytuacji jako nadużycie prawa (art. 8 k.p.). Sądy obydwu instancji na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego stwierdziły, że nie można uznać za nadużycie prawa dochodzenia przez powódkę roszczenia o przywrócenie do pracy. Sąd drugiej instancji ocenił, że pozwany naruszył art. 177 § 1 k.p. wypowiadając powódce umowę o pracę. Nie miał zatem do niej zastosowania art. 45 § 2 k.p. (ze względu na treść art. 45 § 3 k.p.). Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził (ustalił i ocenił w ustalonym stanie faktycznym) brak podstaw do przyjęcia, że żądanie powódki dotyczące przywrócenia do pracy jest sprzeczne z art. 8 k.p. z uwagi na to, że pozwany pracodawca na jej miejsce zatrudnił innego pracownika.

Przepis art. 8 k.p. ma charakter generalny, niedookreślony a jego zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 252/08, LEX nr 736733). Ponieważ ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone) zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności, dlatego nie może służyć również jako podstawa konstruowania istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283).

Zagadnienie prawne mające uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy musi odpowiadać określonym wymaganiom, w tym powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń. Tymczasem w skardze kasacyjnej zostały powołane okoliczności faktyczne, które nie zostały ustalone w toku postępowania. Okoliczność, że pozwana od 1 stycznia 2013 r. powierzyła wykonywanie pracy na stanowisku zajmowanym wcześniej przez powódkę innej pracownicy, która obecnie (w chwili składania skargi kasacyjnej) jest w ciąży, nie stanowiła przedmiotu ustaleń faktycznych Sądu pierwszej albo drugiej instancji. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Nie można również uznać, że skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny. Wymagania tego nie spełnia zawarte w skardze kasacyjnej samo ogólne stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie nie zostało przez stronę skarżącą w przekonujący sposób wykazane, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.